

SİSTEMLER VE “ÖTEKİ” NİN TRAJEDİSİ

Siyahın ve beyazın keskinliğinde, trajik bir unutuştur öteki renklerin varlığı. Tarihsel bir hafıza kaybıdır, efendinin gözlerini kaçırışı kölenin kulübesinden. Toprak ağasının, kişisel ihtiraslarını zavallı bir köylünün sırtında şaklayan kırbaç sesleriyle duyurması.

Bugün ise, büyük patronun umurunda değildir, fabrikasında asgari ücrete talim eden vasıfsız işçinin, cebine harçlık koymadan okuluna uğurlaması her sabah çocuğunu. Tarihsel bir unutuştur “öteki” nin trajedisi. Bu trajedi; sebebi olmuştur savaşların, ölümlerin ve kayıp yılların. Bırakınız yapınlar, bırakınız geçsinler dedi, Adam Smith. “Ulusların Zenginliği” isimli eserinde. Yeni bir düzenin, kapitalist ideolojinin temelleri atılmaya başlanmıştı. Sonra; yıllar boyu serbest rekabet, bireysel mülkiyet ve özgürlük adına yapıldı, geçildi...

Yaşlı dünyamızın yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları, bu uğurda bir buçuk asır gibi kısa bir sürede, büyük bir iştahla tüketildi. İnsan emeği; daha fazla zenginlik, daha fazla mutluluk için pervasızca sömürüldü. Bunun adına da bireysel mülkiyet hakkı denilerek zenginliğin kriteri; bir süre sonra üretkenlik ve emek olmaktan çıkıp, fırsatçılık ve başkalarının hakkını gasp oldu.

Kapitalizm ve belki yumuşak bir ifadeyle liberalizm; önüne ne çıktıysa yutuverdi bir anda kocaman ağızyla. Tüketecek bir şey kalmayınca da önce insan bedenine ve cinselliğe, sonra duygularına ve inançlarına el attı. Toplumsal değerler istendik yönde değiştirildi. Aile kavramı, içi boşaltılmış bir kuruma dönüştürüldü. Bireysel özgürlük adına, her türlü ahlaksızlık için meşru zeminler oluşturuldu. Adına para denilen yeni bir ilah oluşturulmuştu. Zira her güce kadir artık paraydı onlar için. Kapitalizmin metalaştırmadığı hiçbir değer kalmadı yeryüzünde. “Ben” diyenler ve “ben” olmanın özgürlüğüne dem vuranlar paylaşmayı reddediyordu. Altta kalanın canı çıkmalıydı. Onların “ben” olması, başkalarının “öteki” leştirilmesi ile mümkündü.

Zenginleşmeye paralel olarak, büyük teknolojik çılgınlıklar ve devasa kulelerle, insan oğlu daha önce hiç bilmediği, görmediği bir uygarlık yarattı. Ana caddeler yüksek modern binalarla, arka sokaklar gecekondularla doldu. Büyük kulelerde zenginliğin tadını çıkararak, onları o kulelere sırtlarında taşıyan “öteki” leri görmezlikten geldi.

Zenginler; “öteki” leri, varlıklarını kendi sermayelerine borçlu, kültürsüz, kaba ve cahil kitleler olarak tanımladı.

Bu kitleler onlar için; varlıklarının devamını sağlamaya yarayan ırgatlar sınıfı idi.

Siyahın ve beyazın keskinliğinde, birileri yeryüzünün cennetinde yaşarken, “öteki” lere cehennem alevleri düştü. Özgürlük ve zenginlik adına yığınlar açlıkla terbiye edildi. Bu sistemde; birilerinin zenginleşmesi milyonlarca kişinin fakirleştirilmesi ile mümkün olmuştu. Eşitlikçi bir dünyada özgürlük dahi artık hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Görmezlikten gelinen “öteki” ler, bir gün, “ben” diyenlerin yaptıklarını görececek ve kendilerini görmeyen bu zengin sınıfı için canlı birere bomba olacaktı. Kanamaya başlayan bu canlı bombalar cennetlerini cehenneme çevirecekti. Bu saygın (!) ve kendilerini “öteki” leştirenlerin dünyasını.

Peki ya komünist manifestosunda; “dünyanın bütün işçileri birleşiniz, sizin zincirlerinizden başka kaybedecek hiçbir şeyiniz yok.” Diyen Karl Marx’ın Proleterya diktatörlüğü ve onun sosyalist ideolojisi... “Ben” bilinci, yerini “biz” e bırakmalıydı. Özgürlük; ancak eşitlikçi, adaletli bir dünyada anlam kazanabilirdi. Emek- Sermaye ilişkisinin olmadığı böyle bir dünyada, birileri hızla zenginleşmeyecek ve diğerleri yoksullaşmayacaktı. Dünya nimetleri, yalnızca belli bir sınıfın malı olmayacak, bütün insanlığın ortak değerleri olarak eşitçe bölüşülecekti. Proleterya diktatörlüğü yada yumuşak bir ifade ile sosyalizm, kapitalizme alternatif bir sistem olarak doğdu. Zengin- fakir ayrımının olmadığı bu sistemde, her nedense hedeflenen refah düzeyi yerini topyekun bir yoksullaşmaya bıraktı.

“Biz” diyenler; kişinin benlik duygusunu, egosunu ve bireysel farklılıklarını hesaba katmamışlardı. Bireysel yetenekler ve bu meziyetlerin kişiye sağlayacağı avantajlar kabul edilmez görülmüştü. Bireysel mülkiyet hakkı, toplumsal paylaşımına feda edildi. Herkes bir ve aynı kabul edildi. Çalışkan-tembel, üretken-üretken olamayanlar yokmuş gibi, Bireyin farklı özelliklerde doğuşuna itiraz edilircesine, yaratamın yaratılış tabiatına isyan bayrağı açıldı.

Bu sistemde; yaratıcılık ve üretkenlik prim yapmayan kavramlar olmuştu. Daha fazla üretme, kendine ait görme ve kâr hırsının olmadığı böyle bir sistemde; teknoloji ve ona paralel ürün kalitesi ile çeşitliliği pek bir anlam ifade etmiyordu. Oysa öte yandan kapitalizm büyük bir hızla ilerliyor ve sosyalist rejimin yurttaşlarını bile cezp ederek renkli bir olanaklar dünyası yaratıyordu. Devlet babasının emekçisi, patron efendinin ırgatı kadar bile becerikli ve üretken olamamıştı. Sonuç iyi

değildi. Paylaşım adına birileri çalışarak yeni bir bürokratlar sınıfı oluşturmuştu. Nitekim; doğu il batı Almanya'yı birbirinden ayıran Berlin duvarından kapitalist dünyaya atlamaya çalışan doğu Almanlar, kendi yoldaşları tarafından öldürüldü. "Biz" bilinci ben olmanın doğallığını görmezden geliyordu bu kez de. "Ben" diyenler "öteki" leştiriliyor, bireysel yetenekler, kişisel özgürlükler "biz" bilinci ile çatıştığı an, "ihanetçi" bir kimlikle özdeşleştiriliyordu.

Bir süre sonra, sınıf ayrımının olmadığı böyle bir dünyada; ilahi gücün hizmetindeki doğa ana. O küçük ancak kural olan oyununu yeniden oynamaya başlamıştı. Doğada ve toplumsal hayatta birbirine denk iki şey olamazdı. Zıtların birliğinde; eşya, tabiatı itibarıyla yaşamak için kendi zıtlığını yeniden yaratmıştı. Kahrolsun ağalar, patronlar diyenler; her şeyin tek hakimi doğrunun en doğrusu bir bürokrat sınıfı yaratmıştı bu reel sosyalist düzende. Onların altında inin inin inleyen rejim kurbanlarının özgürlük çığlıklarını duymadan. Kısa bir sürede dünya tersine mi dönmüştü?. Sömürüye karşı çıkarak paylaşım isteyen sosyalist dedeler Sibiry'a soğukunda ölürken, onların 1. kuşak torunları aksini savunup kendi haklarını başkalarıyla paylaşmak zorunda değiliz diyerek, tankların sıcak dişlileri arasında ölmüşlerdi.

Kapitalist sistemde; birileri özgürlük adına köleleştirilirken bu sisteme alternatif olarak çıkan sosyalist sistemlerde hala daha fazla özgürlük isteyenlerin çığlıklarını devam ediyor. "Ben" diyenler "biz" diyenleri, "biz" diyenlerde "ben" diyenleri "öteki" leştirdiği için. Dahası "ben" ve "biz" demeyi ortak noktada buluşturamadıkları için.

Birbirleriyle çarpışan bu iki sistemin ortak yönleri de yok değildi. Kendi sömürdükleri halkları birbirinden uzak tutarak diyalog sağlamalarına engel oluşları gibi... Silah üretmekte ve satmakta birbirine yakın becerileri gibi...

İki sistemde de alt ve üst tabakaların var oluşu gibi... Ve ohh! Diyenlerin ah! ... diyenlerin çığlıklarını duymayışı gibi.

Feodalizm denen kavramı hepimiz biliriz. Mesela ben; feodal toplumda doğup büyüyen, daha sonrada rahmetli babamın feodalizmden yakasını bir parça kurtarışı sayesinde okuyabilmiş biriyim. Kolay olmamıştı babamın bizleri adeta kaçırarak okutması. Bu vesileyle babama dualar etmekte ve rahmetler dilemekteyim her zaman. Bir evlat olmamın ötesinde.

Anlatılacak o kadar çok şey vardır ki, anlatılmayacak olanlara haksızlık olur. Bilirsiniz, insanoğlu çok iyi bildiği şeylerden ziyade, bilmediği şeyleri anlatmaktan hoşlanır. Feodalizm derken canım sıkılsa da duygularım beni zorlamaktadır.

Sanırım feodalizm; düşünen ve konuşan toplum istemeyenlerin yarattıkları garip bir düzendir. Çünkü birilerinin hakimiyetlerini devam ettirebilmesi için kurulmuştur bu düzenek. Öyleyse hakim güçler, bilgisiz ve cahil bir toplum

yaratmalıydı ve yarattılar. Bu yaratılan sistemin, neden dünyanın en uzun zaman yaşayan sistemidir diye düşündünüz mü?

Çünkü feodalizmin temeli bilgisizliktir ve bilgi olmadan da değişim mümkün değil de ondan. Yönetenler, bilgiden yoksun kitlelerin peşlerinden daha kolay sürükleneceği bilinci ile bu sistemi hep ayakta tuttular. Böyle bir topluma emek vermeyi dahi gerekli görmedikleri için, ağalara, beylere, şeyhlere ve din sömürücülerine paye vermek suretiyle çobanlık görevini onlara verdiler. Bu çobanlar hem kendi dünyalarını kurarak küçük yerlerde hakimiyetlerini kurdular, hem de bilgiden yoksun cahiller ordusunun statüko içinde değişmeden ve istemeden kalmasını sağlamaya çalıştılar.

Bu toplumlarda eşitlik; basit bir matematiksel hesapla kolayca ifade edilebildi. 1 kişiye 9 gazoz=9 kişiye 1 gazoz. Dikkat ederseniz eşitliğin her iki tarafında da toplum sayısı 10'dur. Daha ne olacak...Ezilenler ya bu basit hesabı bilmeyecek kadar bilgiden yoksundu, yada ağamın bir bildiği vardır dedi. Bu toplumlarda ki tek bilgi kaynağı baş roldeki ağalar, şeyhler ve sömürücü din adamlarıydı. Doğru ve yanlış, helal ve haram bu bilgi kaynağı olanların istemine bırakılmıştır. Menfaatlerine gelen her şey doğru ve helal, işlerine gelmeyen her şey ise yanlış ve haram olarak lanse edildi. Ağalar ve şeyhler, kendi çocuklarını en iyi üniversitelerde okuturken "öteki" lere çocukları okutmak günahıdır, okurlarsa şeytani olurlar diyerek görevlerini yaptılar(!)

Bu sistemde, evlenen kızların bir çoğu kocalarını gerdek odasında tanıdı. Ağamın çirkin ve spastik çocuğu, köyün iyi ve en güzel kıızıyla evlendirilirken baba gayet mutlu ve gururluydu. Asalet her nedense babadan oğula geçen bir kavram görüldü. Bilgi kaynağı olarak görülen köy imamı hep zekattan, ağa ise asaletten bahsetti. İmam zekatın adresi olarak kendini gösterirken, ağa ise asaletli olan benim dedi. Şeyhlerin elleri öpülmekten aşılmıştı zaten. Zeki olmayan çocuklar aç kalmasın denilerek hocaya gönderildi. Zeki olanları ise tarlaya ve hayvan gütmeye. Böylece zeki çocuklar hayvanlardan, zeki olmayanları ise insanlardan sorumlu olmuştu.

Kavga ve düşmanlık feodal toplumların yiğitlik ölçüsü oldu. Bilgili, çalışkan ve üretken kişiler, karşı düşmanın her zaman ilk hedefidir. Çünkü feodalizm de yok edilmesi gereken ilk şey bilgidir.

Şunu kesinlikle belirtmeliyim ki; Din adamları ve şeyhleri eleştirilirken kastım, dine zarar verenlerdir. Gerçek din adamları ve şeyhler zaten herkesten çok feodalizmle mücadele eden saygın şahsiyetlerdir. İdeolojileri ve onların sistemlerini, bütünüyle bilmek ve anlatmak bilgimi aşar. Ancak cebimdeki kimliğimden olsa gerek trajikomik bir düşüncenin mensuplarından bahsetmeden geçemeyeceğim.

Bir trajikomik düşünce; sadece biz varız ve üstünüz dereken, "öteki" ler yoktur ve aşağılıktır diyenlerin düşüncesidir. Hitler, mussolini ve onlara özenip te onlar kadar başarılı olamamış diğerleri gibi... Bunlar; ne gariptir ki, yaratılanı çoğu zaman tanı adına, çoğu zaman da Allah aşkına inkar ederler. Diğer sistemler soyut olan düşünceleri görmezlikten gelirken, bu trajikomik düşünce mensuplarının gözü ve beyinleri kocaman gövdelerden oluşan kitleleri bile görmedi. Kendi yaptıklarını kutsal bir görev, isyan edenleri de terörist olarak nitelendirdiler. İnkâr ederek savaş ortamı yaratan, yüz binlerce insanın ölümünden sonrada "Pardon" diyenlerdir bunlar. Ülkelerinin sevdalısı, çakıl taşlarının tek sahibi sadece onlardır. Çok korkunç ve tehlikelidirler! Çünkü acayip işaretler yapar, ilginç selamlar verir ve korkunç sesler çıkarırlar. Öyle korkulur insanlardır ki sosyalizm ve kapitalizmi eleştirirken içimizde olmayan korku ve ürperti, bunlardan bahsederken bile yüreğimize bir anda inmektedir. Bunlar, tartışmaktan ziyade öldürmeyi severler.

Bizler, arabalarımızın ilk yardım çantasında tebeşir bulundurmadığımız için trafik cezası alırken, bu ülke sevdalılar(!) arabalarının bagajında cephaneye taşırlar. Çünkü onlar ülkelerinin namus bekçileridir. Hislerimize tercüman olmasa da, bu düşüncenin sahiplerine faşist, sistemlerine ise faşizm denmektedir.

Ve... sistemlerin yarattığı çatışma ortamından faydalanıp durumdan vazife çıkaranlar... Tarihin her anı ve her coğrafyasında var olmuştur. Bu yaratıklar kangiller sınıfındadırlar. Bunlar, ancak ölümün kol gezdiği yerlerde ortaya çıkan akbabalara gibidir. Çünkü bunlar yeryüzünün en iğrenç insanlardır. Anayurtları Mezopotamya, geçim kaynakları ise mazlumlarıdır. her şeylerini Devlet'ten aldıkları halde nankörlük yapanlardır bunlar.

Zayıftan yana görünürler, zira onlara ölecek olanlar lazımdır. Ezilen mazlumlar ve inkar edilen ezilmiş insanlar davalara için çarpışıp ölümlerine, onlara da isabet etmiştir birkaç tane jop. Yedikleri jop'ların karşılığı o kadar pahalıdır ki, köşeyi dönme, makam ve mevki olarak geri döner onlara. Mükafatları olarak görürler verilen mevkileri, iki günlük gözaltılarına karşılık. Demokrasi avcılarıdır, taki yeni görevleri başlayana kadar. Mazlum kahramanlar; ölmek için çıktılar yola ve öldüler. Ne yapmaktadır çocukları, nişanlı kızlar ve gözü yaşlı analar... Ve ne yapmaktadır onları "öteki" leştirenler?...

Ajıtasyon dersi olarak mazlumların desteğini garantiye almak onların ilk görevidir. Demogoji, onların uzmanlık alanı olmuştur. Bu kişilerin, zaman zaman sivri demeçler vermesi yada mahkeme kapılarında görülmeleri mümkündür. Bu durum aslında, onların konumlarını korumaları için gerekli gördükleri şeydir. Bir süre dinlendikten sonra ses getirsin diye, elma ile armutları birbirine katarak hizmete başlarlar. El konulan teraziye geri vermemek disiplin gereğidir. Mazlumların

mücadelesi ile ilgilendikleri dönemlerde zenginler ihmal edilmiştir.(!). Bu zenginlerin gönlünü, onları "okşayarak" kazanmak olmazsa olmazlarıdır. Bir de hizmetin aksamaması gerekir, öyleyse sistemle başışık olmak, halka hizmet içindir(!)

Avcısı tarafından kafese konularak terbiyesi verilmiş kekligi bilirsiniz. Bu keklük; vatanımız ve özgürlüğümüz tehlikededir anlamındaki ötüşü ile feryat eder. Vatana ve özgürlüğüne düşkün yiğit keklükler de, savaşmak üzere koşarlar feryat edilen tarafa. Hemen saldırlar ilk gördükleri yabancı keklige. Bir tuzak olduğunu düşünmeden, Dost gibi öteninde, onları tuzağa çağırır aynı keklük olduğunu bilmeden . Yiğitçe ölen keklükler akşam sofrasını süslerken avcısının, terbiyelenmiş keklük zevkle seyretmektedir olup bitenleri. Bazen de timsah gözyaşlarını dökerek. Kafesine konulan yem parçaları karşılığında...

Kangiller sınıfından olan bu iğrenç insanların hakkını da teslim etmek gerekir.Çünkü onların sayesinde anladık ülkemizi daha çok sevmeyi ve cebimizdeki kimliğin değerini. Haklarını teslim etmek gerekir... Çünkü onlar taziyeleri iyi takip ederler. Belirtmek gerekir ki mücadelelerinde samimi olanlar ve her şeye rağmen samimiyetlerini koruyan kişileri de tenzih etmemiz gerekir. Zaferler onlarla mümkündür ve olacaktır.

Son olarak ta İdeolojik çemberlerin neresinde olduğu belli olamayanları unutmamak gerekir.

Bunlar; Allah'tan mikro bireyler düzeyde kalmış hayatımızın mizah kaynağı olanlardır.

Bunlar; Eğitilmiş toplumun gereğinden dem vurup, okul yapanları eleştirenlerdir.

Bunlar; Madde bağımlısı sokak çocuklarının ülke sorunu haline geldiğini söyleyip, bu çocuklara yaşam evi yapanlarla alay edenlerdir.

Bunlar; Meslektaşlarının duygularını sömürerek iş başına gelen, sonra da meslektaşlarının parasını çaltıp çırpanlardır.

Bunlar; İlacın gıda maddesi gibi algılanıp ambargo konulduğu, işsiz kalan kişinin öldürmekten başka hiçbir şeyi düşünmediği bir ortamda; bir günde 30 tane muvazaa'lı eczaneyi kapatanları eczacılık adına eleştiren meslektaşlarımızdır.

Ve bunlar; Mesleğimizin ortak paydaları için uzatılacak olan ellerimizi havada bırakacak olanlardır.

Birilerinin "öteki" leri yok saymadığı, eşitlik, paylaşım ve özgürlüğün beraberce yaşandığı, herkesin emeği kadar kazandığı ve kazandığına sahip olduğu, seviyeli eleştiri ve başışın hakim kılındığı, herkese sevdiği bir toprak parçasının düştüğü, akbabalara açlıktan öldüğü, böylece siyah ve beyazın açık uçlu ara formlara dönüşerek bütün renklerin kıvıll kıvıll oynadığı bir dünya umuduyla...

Sevgi ve Saygılanımla.